

Nejkrásnější holka ze školy

Bože, proč mi to děláš? V jednom kuse se modlím, aby se Klára do mě zamilovala. A výsledek? Začala chodit s Petrem! Jsem do ní beznadějně blázen a místo, abys mi pomohl, musím ve škole poslouchat Pét'u, jak s Klárkou venčí jejího pejska a jak mu spolu myjou tlapičky ve vaničce...

A teď k tomu všemu jdou ruku v ruce právě proti mně a já už nemůžu odbočit a dělat, že je nevidím.

Říká se, že těsně před smrtí člověku proběhne hlavou jeho celý život jako film. Nevím, ale s každým krokem, kdy se blížím k setkání s holkou, ze které jsem úplně mimo, a jejím klukem, který je můj kamarád, probíhá v mé hlavě film jedné nešťastné lásky.

Začalo to v šesté třídě, kdy jsme začali chodit na němčinu s áčáky. Nemohl jsem pochopit, že jsem si Kláry dřív nevšiml. Byla tak nádherná, že jsem se beznadějně zamiloval. Myslím na ni od té doby už skoro rok. Přál jsem si, aby to byla Boží vůle, abychom spolu chodili.

Modlil jsem se proto ještě víc a pak to přišlo: Začala chodit s Petrem! S ním a jeho atletickou postavou s mužnými svaly, a ne se mnou, který při výběru hráčů do družstev na těláku zůstává poslední. S ním a jeho naučeným pohledem, kterému žádná neod-

lá, a ne se mnou, na jehož obličej přitahují pozornost četná pohoří adolescentní vyrážky... A zatímco on s ní venčil Kikinku, chodil do cukrárny a nakupovali spolu oblečení, my se honili po lese s podobnými zoufalci, stávkeli si bunkry a prolézali skály jako malí kluci. A teď ty dvě hrdličky, z nichž přímo tryská sladké štěstí, přicházejí právě ke mně.

„Čau, kam razíš?“ ptá se se zájmem Petr. Na ní však bylo vidět, že o rozhovor se mnou nestojí. „Asi do lesa za klukama...“ „Fakt, co tam?“ vzbudila má odpověď nečekaný zájem – tedy jen u Petra, Klára se otočila a zaštěbetala: „Meďulko, pa, já letím napřed, nezdržuj se tu, ať na nás holky nečekají, půjdem nakupovat!“

Štěpán Pospíšil

Foto: sonya etchison, alphaspírit - Adobe Stock

Mám být vlastenec?

Učíme se teď v dějepise o Československu a já u toho přemýšlel, jestli je dobré, aby byl křesťan vlastenec a snažil se o co největší pozvednutí státu, kde se narodil. Měl by se přece zajímat o celý svět a nedělat rozdíly mezi zeměmi. Je dobré být vlastencem a proč? Děkuji moc za odpověď.

Vojta, 15

Vojto, myslím si, že každý z nás žijeme v takových soustředných kruzích, které charakterizují hierarchii (důležitost) našich vztahů. V úplném středu je Bůh, ten, je Osou našeho života, je Duší naší duše, Jádrem naší existence. Proto jsme dostali příkaz milovat Boha nade vše. Okolo této osy jsme my sami, kteří máme „spasit svou duši“ (srov. Mk 8, 36). Další kruh tvoří naše rodina, později životní partner, pak přátelé, kamarádi, spolupracovníci a všechno to, co souhrnně můžeme nazvat domovem. Domov máme „na dosah“, máme na něj přímý vliv. Pokud ho máme rádi, tak o něj i pečujeme, a tedy v případě nutnosti ho i bráníme proti někomu, kdo ho znevažuje nebo ho chce zničit. Pak se kruhy rozšiřují na vlast, kontinent a celý svět.

Je podle mne dobré být někde doma, abych si uvědomil, že jinde jsem hostem. Ten, kdo nemá domov, je bezdomovec a věčný host. Krása nebo neuspořádanost domova je od-

razem jeho vnitřku a opačně, vnitřní harmonie uspořádává vztahy i okolí.

Jedno environmentální pravidlo zní: „Mysli globálně, jednej lokálně.“ Jak můžeme říkat, že milujeme celý svět, když si nevšímáme svého okolí, v němž můžeme něco konkrétního udělat? Papež František také pozitivně píše o decentralizaci zodpovědnosti za zemi

a společnost ve své sociální encyklice. Píše o „větší odpovědnosti, silném komunitním smyslu, zvláštní schopnosti velkodušně opatrovat, tvořit, o hluboké lásce k vlastní zemi a její tradici“ (srov. Laudato sii, 179).

Jsme zrozeni do konkrétní krajiny – krásné země – zahrady Evropy. Vyrostli jsme díky lásce našich rodičů a generací před námi, kteří sázeli stromy, jejichž plody jíme a chutnají nám. Máme možnost převzít od nich štafetu a starat se o konkrétní díleček planety. Jednou bude tato země i naším hrobem, v němž bude naše tělo čekat na druhý příchod Ježíše Krista. Jaké stromy budeme sázet pro další generace? Zapomeneme na naše nezměrné kulturní i duchovní dědictví pro vyprázdněnou „eurokulturu“ nebo se ztratíme v různosti kultur jiných zemí? Nebo budeme střežit a rozvíjet jednu barvu z pestré palety lidských společností?

otec Petr Šabaka, vojenský kaplan

Medvídek zčervenal a já se málem neudržel smíchy. „Máš dobrou přezdívku a prima program,“ řekl jsem a hned mi bylo líp. Pěta se zatvářil nešťastně: „Já už to nevydržím! Nekončící nákupy s holkama, cukrárny, hihňání, móda, účesy... A ty její oslovení... Plyšáčku, koblížku, boběčku... Připadám si jako ta její Kikina! Co bych za to dal stavět s vámi bunkry v lese! Na fotbale jsem nebyl ani nepamatuju. A o víkend...“ zhluboka se nadechl, posbíral poslední síly a dodal zdrceně: „Pojedeme s holkama na koncert nějaké klučičí kapely!“ Díky, Bože, už asi vím, proč mi to děláš. Všechno, co bych tolik chtěl, asi není pro mě právě teď nejlepší. Díky, že můžu s klukama běhat po lese. Z té holky bych asi zešlel!

Vypukne mohutný potlesk. Dirigent se usměje na sbor a orchestr před sebou a otáčí se, aby se uklonil nadšenému publiku. Právě skončil koncert Scholy brněnské mládeže známé pod zkratkou SBM. Jejím dirigenta, který je k tomu navíc i ředitelem Cyrilometodějského gymnázia v Brně, pana Štěpána Policera jsme pozvali k rozhovoru.

Když se z mrtvých not rodí živá hudba

Jak se vám daří skloubit povolání dirigenta i ředitele gymnázia?

Je to někdy hodně náročné, ale obojí je v mém životě důležité. Školní prostředí se mi stalo vlastně celoživotní radostí – nejdříve jako studentu a hned po studii jako učitel. S hudbou je to podobné. Od malička jsem zpíval a hrál na nejrůznější nástroje (varhany, klarinet, flétny, kytara, kontrabas, saxofony...) a na vysoké škole jsem se dal na dirigování, které dělám dodnes. SBMka je pro mě výjimečná parta skvělých zpěváků a muzikantů, kteří mi dodávají radost, energii a sílu do další práce.

Komponujete také vlastní skladby?

Komponování se moc nevěnuji, ještě tak nějaké úpravy či aranže písní, ale nejbližší je mi opravdu nacvičování a dirigování – když z mrtvých not uděláte živou hudbu. To je nádherný pocit a velký dar, za který jsem moc vděčný.

Jak jste se do SBMky dostal?

Nu, já SBMku před 15 roky sám založil. Hudbu v kostele jsem poznal jako malý kluk, ale vždy jsem toužil po spojení sboru, orchestru a kapely. Takové těleso má úžasné možnosti, a když se to ještě potká s nadšením mladých lidí, to je potom teprve zážitek.

Jak hudbu vybíráte?

Zpíváme takovou hudbu, kterou máme rádi a která je nám blízká. Každý může přinést něco, co by rád zpíval, a po zvážení našich možností potom vybereme. Snažíme se interpretovat hudbu nejrůznějších autorů tak, aby byla zajímavá a pestrá, od klasiky až po současnost.

Musí být zpěváci věřící?

Není to podmínkou, ale vzhledem k tomu, že hrajeme vlastně jen křesťanskou hudbu, do SBMky přicházejí v drtivé většině lidičky věřící.

Modlíte se spolu?

Samozřejmě, na každé zkoušce, na soustře-

děních, před koncerty, večery chval. Chvály – to je vlastně jedna velká modlitba. V současné době dokonce procházíme dvouměsíční duchovní obnovou v Duchu svatém, aby náš život a naše slova písní byly opravdovou modlitbou.

Jaký je rozdíl mezi koncertem a službou při mši svaté?

Mše svatá není o výkonu, není o dokonalé hudbě, není o bezchybných sólech. Při mši svaté sloužíme, při koncertu to zase můžeme prožívat úplně jinak. Tam nechybí ani humor, vypjaté emoce a kontakt s publikem.

Jsou vaše děti hudebníci? Hrají na hudební nástroje?

Jasně, že hrají. Nejstarší Anička (11) na housle a kytaru, Markétka (9) na flétnu a Lu-

cinka (6) na všechno, co je kolem. Všechny také dokážou – jako většina dětí – zahrát svým rodičům pěkně i na nervičky, ale to patří k životu :-). Všichni doma zpíváme a holky si už samy vymýšlejí další hlasy. Je to někdy dobrodružné, ale o to radostnější muzicírování.

Nutíte je cvičit na nástroje?

Moc je nenutíme, jen zlehka, aby se dokázaly přemoci, když se jim zrovna moc nechce. To zná ale každý, kdo hrál někdy na nějaký hudební nástroj. A na co bude hrát náš nejmladší člen rodiny, který je ještě u maminky v bříšku, to se uvidí – nejdříve v září, dá-li Bůh...

Musí vaše děti nosit ze školy samé jedničky?

Určitě nemusí. Neučíme se přece pro známky, ale pro život a pro radost z poznávání krásy stvoření. To se snažíme našim dětem připomínat docela často.

Jako ředitel gymnázia jste přísný? Dáváte často ředitelské důtky?

Myslím, že přísný nejsem, ale to by museli posoudit jiní než já :-). Ředitelské důtky ve škole někdy padají, ale ne proto, že by si je vymyslel pan ředitel. Zlobení prostě k dospívání patří a není to tak dávno, kdy jsem jako žák školou povinný taky občas donesl nějakou tu poznámku nebo důtku. Určitě je lepší, když se děcka vyblbnou v dětství, než když dělají blbosti jako dospělí...

Děkuji za pozvání k rozhovoru a mějte se všichni moc hezky!

ŠTĚPÁN POLICER

Sbormistr SBM a ředitel Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Rodina: ženatý, 3 děti a jedno na cestě

Oblíbená hudba: každá pěkná a kvalitní

Oblíbená část (citát) z Bible: „Kdo mi půjde, koho pošlu?“ – „Já půjdu, mě pošli.“

Příhoda ze školy: 4. třída ZŠ: „Uděluji Štěpánovi důtku třídního učitele za nošení zviřat do školy.“ (Bylo to kotě, které začalo v mé aktovce v hodině Čj mňoukat. A bylo po výuce...)

Foto: archiv Š. Policera a Člověk a víra